

SĂPTĂMÂNĂ PATIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DENIA SFINTEI ȘI MARII JOI

„Poți să fii foarte aproape de Domnul, chiar în casa unde spală și iartă păcatele altora, lângă cei care ascultă chemarea și care vin și se predau lui, dar dacă tu însuși nu înțelegi prețul clipei aceleia și dacă tu însuși nu faci acest pas, rămâi afară. Ușa se va închide după ei, iar tu vei rămâne afară spre pierzare.” (Apocalipsa 22, 15).

Dreptmăritori creștini,
În Sinaxarul Deniei de Joi, care se săvârșește miercuri seara, sunt prăznuite 4 lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de Taină, adică predarea înfricoșătoarelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea sau trădarea Domnului.

Domnul Hristos a serbat cu ucenicii săi Paștele vechi, iudaic, care-L prefigura pe El, taina Jertfei Lui, iar apoi a instituit Paștele cel Nou, adică identificarea pâinii și vinului binecuvântate cu Trupul și Sângele Său. Iubirea lui Hristos care se Dăruiește în Cina cea de Taină este iubirea sa mântuitoare mai tare decât păcatul și moartea, cum va arăta pe Cruce, când iartă pe cei ce-L răstignesc, iar după Înviere îl iartă pe Petru, care, de frică, s-a lepădat de Iisus. „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Căci trupul Meu este adevărata mâncare și sângele meu adevărata băutură.” (Ioan 6, 54-55).

Sfântul Isaac Sirul spune: „În Cina cea de Taină, Hristos Cel întru toate ascultător de Dumnezeu dăruiește oamenilor paradisul cu Pomul vieții, pe care Adam l-a pierdut, prin neascultare de Dumnezeu și nepostire, pentru că a socotit că darurile sunt mai de preț decât dăruitorul.” Prin Taina Sfintei Euharistii, Hristos Domnul ne arată că adevărata viață este o existență euharistică de comuniune cu Dumnezeu și de recunoștință față de El - Izvorul și Dătătorul vieții veșnice.

Cântările Deniei din Sfânta și Marea Joi arată cât de mare și înspăimântător este păcatul lui Iuda, care, îmbolnăvindu-se cu

„PRIETENE, PENTRU CE AI VENIT?” (MATEI 26, 50)

iubirea de arginți, s-a întunecat și a vândut pentru 30 de arginți pe Hristos Domnul. „Nărvul tău este plin de viclesug, Iuda fără de lege, că bolnăvindu-te cu iubirea de arginți, ai câștigat urâciune de oameni. Că de vreme ce iubeai bogăția, pentru ce ai mers la Cel ce învăța despre sărăcie? Iar de-L iubeai pe Dânsul, pentru ce ai vândut pe Cel fără de preț, dându-L spreucidere? Spăimântează-te soare, suspină pământule, și clătînându-te strigă Cel ce nu ții minte răul, Doamne, slavă Ție!”

Hristos nu lasă pe nimeni. Oricât de frică ne-ar fi să ne gândim la Iuda, la faptul că prin cuvântul trădării sale L-a ucis pe Dumnezeu, Care a venit pe Pământ, totuși, undeva în interiorul nostru trebuie să rămână o speranță că înțelepciunea și iubirea nemărginită, răstignită și îndurerată a Domnului nu ne va lăsa nici pe noi. Să nu cutezăm să pronunțăm nici în privința Lui ultima și înfricoșătoarea judecată, nici a altui om.

Cândva, demult, teologul rus luminat Vladimir Nicolaevici Lossky, când a vorbit despre mântuire și pieire și-a finalizat discursul cu un cuvânt despre nădejde. Nu a vorbit despre Iuda, nici despre Petru, nici măcar despre vreunul dintre noi. El a zis despre Satana și despre îngerii lui că noi

trebuie să ținem minte că, pe pământ, în lupta pentru mântuire sau pentru pieire a omului, Hristos și Satana sunt dușmani neîmpăcați. Dar într-un alt plan, atât Satana, cât și duhurile căzute și întunecate sunt făpturi ale lui Dumnezeu, iar Domnul nu uită de făptura Sa. Iubirea smerită și jertfelnică a lui Hristos se arată în jertfa Sa euharistică, care apoi se manifestă și ca iubirea smerită și slujitoare în spălarea picioarelor ucenicilor săi. „Dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora; că v-am dat vouă pildă, că precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi.” (Ioan 13, 14-15).

Spălarea picioarelor are loc în mănăstiri și în unele catedrale, după Liturghie, când cel mai mare spală picioarele celor mai mici, pentru a arăta că adevărata activitatea a Bisericii este slujirea izvorâtă din iubirea smerită și jertfelnică. Căci a iubi înseamnă a muri pentru tine însuși, a nu te prețui pe tine ci pe celălalt, fie că e vorba de Dumnezeu sau de alt om. Dacă trăim, trăim pentru aproapele, lăsând la o parte grija de sine. Să murim duhovnicește atâta cât putem, pentru a trăi iubire pentru Dumnezeu și pentru alții. Amin! ✦

Pr. Ioan Emil Gheorghe

ȘTERGARUL

de Costache Ioanid

La cina cea de Paște, în camera de sus,
înconjurat de-apostoli, S-a așezat Iisus.
Se revărsa din sfeșnic o galbenă lumină
pe azimile calde, pe mielul... fără vină...

Era plăcut prilejul. Și toate pregătite.
Dar, vai, uitase gazda o slugă a trimite,
un rob sau o copilă, ca, dup-a vremii lege,
cureaua de pe glezne pe rând să le-o dezlege,
să le aline talpa de colbul de pe drum.
Și-acum cei doisprezece, sfielnic oarecum,
se întrebau în cuget: Cum vor șede la rugă?
Sau cine își va pune ștergarul cel de slugă?
O, iată-i cum se-ncruntă, privind cu tulburare
când vasele cu apă, când praful pe picioare.
Și Duhul îi întreabă, cu șoapta Lui ușoară:

- N-ai vrea să-ți pui tu, Petre, ștergarul astă seară?
- Chiar eu?... Nu șade bine. Eu doar sunt mai bătrân.
- Dar tu? Tu cel mai tânăr? - Eu stau lângă
Stăpân...

- Dar tu? întreabă Duhul acuma pe Andrei.
- Chiar eu?... Sunt cel din urmă la Domnul între ei?
- Dar tu ce ții doar punga? - Eu am făcut de-ajuns.
Am cumpărat merinde. Și mielul l-am străpuns...
- Tu, Toma, nu vrei oare să fii tu cel ce spală?
- Sunt trist. Se luptă-n mine o umbră de-ndoială...
- Dar tu, Matei? Tu, Filip? Dar tu, Tadeu? Dar tu...?
Și-n fiecare cuget răspunsul a fost: Nu.

Atunci, lăsându-și brâul și haina-ntr-un ungher,
S-a ridicat Stăpânul cel coborât din cer
Și-nfășurând ștergarul, S-a aplecat ușor
să-și spele ucenicii, ca rob al tuturor.

De-atunci pe apa vremii, atâția ani s-au dus.
Și-acum - a câta oară? - Se-așază iar Iisus
să-ntrebe, tot prin Duhul, pe cei ce-L înconjoară:
- N-ai vrea să-ți pui tu, Gheorghe, ștergarul astă
seară?...

Tu, soră Mărioară? Tu, Radu? Tu, Mihai?...
Frumos va fi odată acolo sus în Rai!
Dar azi sunt mii de-amaruri. Necazul greu se curmă.
Nu vrei, în lumea asta, să fii tu cel din urmă?
E bun un vas de cinste, dar trebuie și-un ciob!
Nu vrei să fii tu, frate, al fraților tăi rob?
Sunt răni neîngrijite, sunt mucuri ce se sting,
batiste-n care lacrimi în taină se preling,
sunt văduve bolnave, bătrâni fără putere,
sunt oameni singuratici, lipsiți de mângâiere,
sunt prunci rămași acasă, cu-o mamă în spital,
bolnavi care așteaptă-un salvator semnal.

Se cere osteneală și jertfă uneori.
Și nopți de priveghere și iarăși muncă-n zori.
Nu mânuind Cuvântul, când harul nu ți-e dat,
cât mătura și acul și rufa de spălat,
cât cratița, toporul și roata la fântână.
ciocanu-n tabla casei și-n gard la vreo bătrână.
Să stai de veghe noaptea la câte-un căpătâi,
să-ntorci cu greu bolnavul, să rabzi și să mângâi;
să-l scoți apoi la soare și să-i alini amarul.
... Nu vrei cu Mine, frate, să-ți înfășori ștergarul?
- Chiar eu?... Nu șade bine. Eu doar sunt mai
bătrân.

- Chiar eu?... Eu sunt prea tânăr. Eu stau lângă
Stăpân...

- Chiar eu?... Eu nu am vreme. Eu am făcut de-ajuns.
- Chiar eu? - Chiar eu? Se-aude același trist răspuns.
Și-atunci, lăsând să-I cadă cununa Lui și haina,
iubirii fără margini trăindu-i iarăși taina,

încet - a câta oară? - Se-ableacă iar Iisus
și, plin de-atâtea gânduri, ștergarul iar Și-a pus.
Și-așa cum o mlădiță se-ableacă lângă trunchi,
Stăpânul omenirii Se-ableacă în genunchi.

La jugul fără slavă Iisus iar Se-njugă,
El, Împăratul Vieții, din nou e rob și slugă.
Veniți, leproși ai lumii, murdari de-a ei țărână!
Iisus vă spală iarăși cu propria Sa mână!
Veniți, voi ce-n păcate nădejdea vi se frânge!
Iisus vă spală astăzi cu propriul Său sânge!...

*

Voi, frați, goniți mândria, visările și somnul!
Luați cu drag ștergarul alături de Domnul!
Și nu uitați: pe cale, orice lucrare-i bună;
dar cine ia ștergarul, acela ia cunună! ❀

CINA CEA DE TAINĂ, TEMELIA NOULUI TESTAMENT

Vai, cât de mare e orbirea vânzătorului! S-a împărțit cu tainele și a rămas același; s-a desfătat de masa cea prea înfricoșătoare și nu s-a schimbat. Evanghelistul Luca a arătat aceasta spunând: „După pâine, a intrat în el satana (Luca 22, 3)”. N-a spus-o ca să disprețuiască trupul Stăpânului, ci ca să vădească nerușinarea vânzătorului.

Păcatul lui Iuda a ajuns mai mare din două pricini: și pentru că s-a apropiat de taine cu astfel de gând, și pentru că apropiindu-se n-a ajuns mai bun, nici datorită fricii, nici datorită binefacerii primite, nici datorită cinstei ce i s-a făcut. Hristos nu l-a oprit, deși știa totul, ca să cunoști că Dumnezeu nu lasă nimic la o parte din cele ce pot îndrepta pe cineva. De aceea, și mai înainte și mai târziu, i-a amintit neconținut și l-a povățuit, și cu fapta și cu cuvântul și cu frica și cu blândețea și cu amenințarea și cu cinstea. Dar nimic nu l-a făcut să se îndepărteze de boala această cumplită a iubirii de arginți.

De aceea Hristos, lăsându-l pe Iuda, amintește iarăși, prin sfintele taine, de jungierea Sa; iar în timpul mesei vorbește de cruce, pentru ca, prin precizarea repetată a morții Sale, să-i facă pe ucenici să primească cu ușurință patimile Sale. Ce n-ar fi pățit ucenicii dacă n-ar fi auzit nimic de patimi, când s-au tulburat atâta, deși le vorbise mai dinainte atâtea de patimile Sale, deși făcuse atâtea minuni înaintea lor? „Și pe când mâncau ei, a luat pâinea și a frânt”.

Dar pentru care pricină a săvârșit taina aceasta în timpul Paștelor?

Și pe când mâncau ei, Iisus, luând pâinea și mulțumind, a frânt și a dat ucenicilor Săi, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”. Și luând paharul și mulțumind, l-a dat lor zicând: „Beți dintru acesta toți; acesta este sângele Meu, al legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor. (Matei 26, 26-28)

Ca să afli cu orice prilej că El este legiitorul Vechiului Testament și că pentru cele din Noul Testament au fost preînchipuite cele din Vechiul Testament. De aceea acum a pus adevărul în locul preînchipuirii. Seara era dovada împlinirii vremurilor, dovada că faptele pentru mântuirea oamenilor au ajuns la sfârșit. „Și a mulțumit”.

Hristos a pus capăt celei mai mari sărbători a legii vechi și i-a mutat pe ucenici la o altă masă, la o masă prea înfricoșătoare, spunând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru mulți”.

Dar cum se face că ucenicii nu s-au tulburat la auzul acestor cuvinte?

Pentru că Hristos le spusese și mai înainte multe și mari lucruri despre taina aceasta. De aceea acum nu mai stăruie – că și auziseră din destul -, ci spune numai pricina patimilor Sale, adică iertarea păcatelor. Numește sângele Său sânge al Noului Testament, adică al făgăduinței, al legii noi. Făgăduise de multă vreme sângele Său; sângele Său este temelia Testamentului celui Nou. Și după cum Vechiul Testament avea oi și viței, tot așa și Noul Testament are sângele Stăpânului.

Prin aceste cuvinte Hristos arată că are să moară; de aceea vorbește de Testament; și amintește de Testamentul de mai înainte, că și el fusese sfințit prin sânge.

Și iarăși vorbește de pricina morții: „Care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”; și adaugă: „Aceasta s-o faceți spre pomenirea Mea (Luca 22, 19)”. Ai văzut cum îi scoate și îi îndepărtează pe ucenici de obiceiurile iudaice? „După cum săvârșeați Paștele iudaic, le spune Hristos, spre pomenirea minunilor din Egipt, tot așa săvârșiți-l și pe acesta spre pomenirea Mea. Sângele acela s-a vărsat spre mântuirea celor întâinșcuți din Egipt; acesta însă, spre iertarea păcatelor întregii lumi, că „acesta e sângele Meu, care se varsă spre iertarea păcatelor”. A spus aceste cuvinte și spre a arăta prin ele că patima și crucea sunt o taină, dar și spre a mângâia pe ucenici. Și după cum Moise a spus: „Aceasta este vouă pomenire veșnică (Ies 3, 15)”, tot așa și Domnul a spus: „Spre pomenirea Mea până ce voi veni”. De aceea a și spus: „Mult am dorit să mănânc Paștele acesta (Luca 22, 15)”, cu alte cuvinte: „Mult am dorit să vă dau vouă lucrurile acestea noi, să vă dau un Paște prin care vreau să vă fac oameni duhovnicești”. A băut și Domnul din sânge, ca nu cumva ucenicii, la auzul cuvintelor Sale, să spună: „Ce? Bem sânge și mâncăm carne?” și să se tulbure – că mulți s-au smintit de aceste cuvinte, când a vorbit de lucrul acesta mai înainte (Ioan 6, 53-61). *(extrase din „Omiliile la Matei”)* ✦

Sfântul Ioan Gură de Aur

SFINTELE FEMEII ROMÂNCE, PURTĂTOARE DE CANDELE ALE CREDINȚEI (III)

Continuăm prezentarea pe scurt a sfințelor femei românce recent canonizate pentru că ele sunt doar o mică parte din zecile sau chiar sutele de mii de femei care au purtat de-a lungul veacurilor credința în familiile lor, care au dat naștere și au educat copii sfinți sau au trăit în obști monahale sau în pustnicie, în asceză și rugăciune. Model pentru toate femeile, indiferent de timp și locul în care trăiesc.

III. Ceata doamnelor sau a principeselor (continuare) Sfânta Cuvioasă Elisabeta (Safta) Brâncoveanu de la Văratec (1776-1857)

S-a născut în familia boierească Balș. A primit o educație aleasă, remarcându-se prin cunoașterea limbilor străine.

În anul 1793 s-a căsătorit cu banul Grigore Brâncoveanu. Neavând copii, cei doi au adoptat-o în 1824 pe Zoe Mavrocordat.

Soții Brâncoveanu au sprijinit numeroase ctitorii, între care Biserica Domnița Bălașa. După moartea soțului, în anul 1832, Safta a inițiat construirea Spitalului Brâncovenesc pentru nevoiași. Sfânta Cuvioasă Elisabeta (Safta) Brâncoveanu de la Văratec a avut mare râvnă în înfrumusețarea sfințelor lăcașuri și în ajutorarea bolnavilor și a săracilor.

În jurul anului 1840 a intrat în monahism la Mănăstirea Văratec, devenind schimonahia Elisabeta, unde a trăit până la moartea sa, în 1857. La chilie și-a împlinit cu râvnă canonul de rugăciune, ajungând la mare sporire duhovnicească.

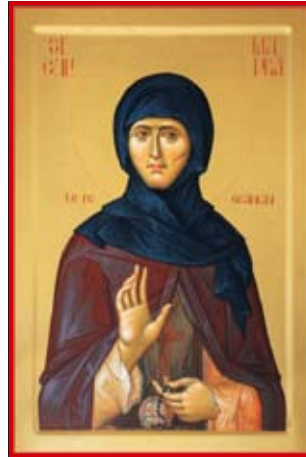
Zi de cinstire: 17 august, alături de celelalte două sfinte de la Văratec, Cuvioasele Nazaria și Olimpiada.

IV. Ceata cuvioaselor maici Sfânta Cuvioasa Mavra de pe Ceahlău (sec. XVII-XVIII)

Schimonahia Mavra a trăit la sfârșitul secolului al XVII-lea și în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Potrivit tradiției, s-a născut pe Valea Bistriței și a primit la botez numele Maria, alegând de tânără viața monahală.

După tunderea în monahism, a viețuit în ascultare și nevoiță, iar mai târziu s-a retras într-o chilie izolată.

Ulterior, împreună cu câteva ucenice, s-a așezat în Poiana Ponoare, la poalele Ceahlăului, unde a fost ridicată o

bisericească cu hramul Schimbarea la Față și mai multe chilii, loc cunoscut astăzi ca Poiana Maicilor. Cuvioasa Mavra a viețuit acolo până la moarte, fiind o mare povățuitoare isihastă.

Zi de cinstire: 4 mai.

Sfânta Cuvioasă Nazaria de la Văratec (1697-1814)

Sfintele Cuvioase Nazaria și Olimpiada de la Văratec au fost ucenicele Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, ocrotitorul Parohiei Șerban Vodă.

Originară din Brașov, schimonahia Nazaria a cunoscut încă din tinerețe pierderea. Rămasă văduvă și fără copii, a ales viața monahală, fiind tunsă rasoforă cu numele Natalia la Schitul Scânteia din Vrancea.

Mai târziu, a primit marea schimă la Schitul Bonțești, luând numele de Nazaria. S-a retras în ținutul Neamțului, la Schitul Pârâul Carpenului, apoi la Schitul Durău, la poalele Ceahlăului.

În anul 1788 s-a mutat la Mănăstire Văratec, fiind prima stareță și conducând obștea timp de 26 de ani.

Zi de cinstire: 17 august, alături de celelalte două sfinte de la Văratec, Cuvioasa Olimpiada și Elisabeta (Safta) Brâncoveanu.

Sfânta Cuvioasă Olimpiada de la Văratec (1757-1842)

Este fondatoarea Mănăstirii Văratec.

Născută într-o familie de preot din Iași, a ales viața monahală după moartea soțului. Urmând îndrumările Cuviosului

Paisie de la Neamț și ale schimonahiei Nazaria, a ales pădurile Văratecului, unde, în 1785, a început construirea unui schit și a bisericii de lemn. Pe măsură ce obștea creștea, Olimpiada a strâns fonduri pentru construirea bisericii mari, finalizată în 1808, cu hramul Adormirea Maicii Domnului.

Deși a refuzat inițial funcția de stareță, a acceptat în 1822. A trecut la Domnul în 1842.

Zi de cinstire: 17 august, alături de celelalte două sfinte de la Văratec, Cuvioasa Nazaria și Elisabeta (Safta) Brâncoveanu.

Sfânta Cuvioasă Filoftea de la Pasărea (†1833)

Mama Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica

Originară din București, Floarea s-a născut într-o familie credincioasă. După căsătoria cu Antonie, a avut patru fii, dintre care primul a devenit preot și mai târziu monah cu numele Acachie, iar al doilea, Constantin, a intrat în monahism la Mănăstirea Cernica, primind numele Calinic.

Rămasă văduvă, la sfatul fiului său Calinic a intrat în Schitul Pasărea și a fost tunsă în schima mare, primind numele Filoftea.

A trecut la Domnul la 8 noiembrie 1833.

Zi de cinstire: 11 aprilie, alături de fiul său, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica. *(Va urma)* ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9-12 APRILIE

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Joi 09.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de Vineri
Vineri 10.04	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică)
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 11.04	de la 23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 12.04	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	(†) Învierea Domnului (Sfintele Paști) - Slujba Învierii Domnului Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”